

ஓம்

# உயலேகவரி

(கல்வி அனுபந்தம்)

“கற்பவை கற்றுக் கற்றுக் கொழுக”

புத்தகம் 2 } சங்கமம்: பிரமாதிரஸ் சித்திரைமீ களவ (30-4-39) { இல. 27

## கல்வித் திட்டம்

சிக்கனசபையார் தயாரித்த கல்வித் திட்டம் பெரும்பாலும் பின்வருமாறு இருக்கலாம் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. ஆசிரியர் எவ்வகையில் பாதிக்கப்படலாம் என்பது பின்வரும் புள்ளிகளால் விளங்கும்.

• உபாத்தியாயர்கள் தொகையும் சராசரி வரவும்

உபாத்தியாயர் தொகை	1-ம் வகுப்பு	2-ம் வகுப்பு	3-ம் வகுப்பு	4-ம் வகுப்பு	5-ம் வகுப்பு
1 30—45	-	-	-	1	-
2 46—75	-	-	1	0	1
3 76—105	-	-	P	1	1
4 106—135	-	-	1	2	1
5 126—165	-	1	1	2	1
6 166—195	-	1	2	2	1
7 196—227	-	1	2	3	1
8 223—262	-	1	2	3	2
9 263—297	-	1	3	3	2
10 298—332	1	0	3	0	3

இவ்வாறு சராசரி கூடிய பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உபாத்தியாயர் தொகையும் அவர் இருக்கவேண்டிய வகுப்புக்களும் பிரிக்கப்படலாம்.

வகுப்புக்களும் உபாத்தியாயர் சம்பளமும்

1-ம் வகுப்பு	
1-ம் வகுப்பு தராதலம் (பயிற்சி)	ரூ. 75-125 5
1-ம் வகுப்பு தராதலம்	ரூ. 64-100 3
2-ம் வகுப்பு	
1-ம் வகுப்பு தராதலம் (பயிற்சி)	ரூ. 60-100 4
1-ம் வகுப்பு தராதலம்	ரூ. 53-75 2
3-ம் வகுப்பு	
1-ம் வகுப்பு தராதலம் (பயிற்சி)	ரூ. 48-55 3
2-ம் வகுப்பு தராதலம்	
1-ம் வகுப்பு தராதலம்	ரூ. 43-51 2
2-ம் வகுப்பு தராதலம்	
4-ம் வகுப்பு	
3-ம் வகுப்புத் தராதலம் அல்லது மேல் தராதலம்	ரூ. 40-42 1
ஆங்கில உபாத்தியாயர்கள்	37 (d) (11)
5-ம் வகுப்பு	
தராதலம் அல்லது மேற்படிப்புள்ளவர்	ரூ. 30 ஆங்கிலம் 37 (d) (11)
உறுதியற்ற பதிவு (Clause 71) அல்லது இறுதியற்ற மூன்றாம் வகுப்புத் தராதலம்	35
தராதலமற்ற உபாத்தியாயர்கள்	25
(1936 மார்ச்சு மூன் வேலையிலிருந்தவர்)	
தராதலமற்றவர்	20

செங்குரமி பாதி செனிதசென்ம பூழியின, இவசெனுட லென்லும இழுக்கொழிவ தெற்களோ.

# தமிழர் வீரம்

[திரு. நா. சீவபாதசுந்தரம், தோல்புரம்]

(முற்றொடர்)

பண்டித ஜவகர்லால்நேரு.

இற்றைய இளஞ்சிக்க வீரர்களில் இவரும் ஒருவர். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சுயராச்சிய விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில் பண்டிதர் அவர்களும் சுயராச்சிய விஷயத்தில் ஈடுபட்டது மகாத்மாவுக்கு இதுவோர் வெற்றியாகும். இஃரீடம் இயற்கையாகவே வீரலட்சணங்கள் பொருந்தியிருக்கின்றன. சிறந்த கல்வியாளர். மேல்நாட்டு அரசியல் விஷயங்களில் மிக்க ஆறிவாளர். தாய்நாட்டுச் சுதந்தரத்தில் மிக்க ஆர்வமுடையவர். இத்தேசிக உணர்ச்சியால் மேல்நாட்டு ஆறிவும், நாகரீகமும், நிரம்பிய செல்வமும் வாய்க்கப்பெற்றும் அவைகளை புறக்கணித்துவிட்டு நேரு இப்போது எவ்வளவு துன்பங்களுக்கு ஆளாகி விட்டார். எத்தனை சிறைவாசம்! எத்தனை கல்வெறி! எல்லாம் அனுபவித்து உய்ந்தார்.

வாசகர்களே! செல்வத்தில் பிறந்து; செல்வத்தில் வளர்ந்த பண்டிதரின் இற்றைய உடல் நலம் என்ன. உடை நலம் என்ன? 'ஆனந்தபவனம்' என்ற அரண்மனையின் நிலை என்ன? எல்லாம் சுயராச்சியமயமாய் விளங்குகின்றது. பண்டித நேரு எந்தக் கூட்டங்களில் பேசினாலும் சமத்தவம், சுதந்தரம், சகோதரத்தவம், என்றே பேசுவார். யாபோதும் காங்கிரசில் சேரவேண்டும்; அதன் வாயிலாகத் தேசிய சுதந்திரம் பெறவேண்டும்; என்றே கர்ச்சிப்பார். ஆ! இற்றைய தமிழர்களே! உங்கள் மனம் இரும்பா? இத்தேசிய வீரமணியைக் கோருங்கள்! போற்றுங்கள்! புகழுங்கள்! அவரின் நடந்து செல்லுங்கள்! என்னே! நம் தாய் செய்த தவம்!

நாவலர்.

இற்றைய உலகத்தில் நாவலரை எழுதாதார்; பேசாதார்; போற்றாதார்; வணங்காதார்; ஒருவருமில்லை. இவ்விடத்திலும் யானும் சிறிது கூறுகின்றேன். இவர்களுடைய சிறந்தவர். நீதி உள்வார். மறைகணிந்தனை, சைவநிந்தனை பொறுமனமுடையவர். இவைகளின் சிமித்தம் அஞ்சாது அமர்நிந்தவர். இதனை 'வலியுறுத்த' 'நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு' ஒன்றே காணும். நாவலர் காலம் இம் என்றால் சிறைவாசம், ஆடுமன்றால் வனவாசம். இத்தகைய காலத்தில் வாதுபுரிந்தார் என்றால் அவரின் உண்மை நெறியையும் அஞ்சாமையையும் என்னென்பது.

இவர்காலத்தில் நாவலருக்கும் மதுரையில் இருக்கும் பொன்னுச்சாமி தேவருக்குமிடையில் மனக்கசப்பு ஏற்படலாயிற்று. ஒரு நாள் தேவருடை சமஸ்தானப் புலவர்கள் இவரை பிரசங்கம் செய்ய அழைத்தார்கள். அதற்கு நாவலர் மறுத்தார். பின் தேவர் நம் பெருமானுக்கு களிபாடி அனுப்பினார். உதற்கும் நாவலர்

போகவில்லை. ஓர் கடிதம் எழுதினார். அதாவது தேவர் எழும்பும் போது எல்லாம் எழும்பமாட்டேன். தேவர் முன் அக்கவல்திரம் எடுக்கமாட்டேன். தேவரிடத்துப் பரிசு பெறமாட்டேன். பாதாட்சையோடு வருவேன் என்று அனுப்பினார். தேவர் விசித்த அதற்கு உடன்பட்டு வரவழைத்து பிரசங்கம் செய்திருக்கிறார். வாசகர்களே! பாருங்கள்! இம்மகாதியாகமூர்த்தியை—ஸூப்பற்றப் பரோபகாரியை—ஞானசூரியரை, இத்தகைய அஞ்சா நெஞ்சடனும் அக்காரத்தாடன யார்தான் கூறுவார்கள். இவ்வீரமணியைப் போல இற்றைய நாவலர்கள், புலவர்கள், பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் கூறுவார்களா? கூறியிருக்கிறார்களா! கூறுங்கள்.

பாரதியார்

'பாரதியாரும் ஒரு வீரன். சாவலரின் வீரத்தை யும் அஞ்சா நெஞ்சையும் 'சாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு' கூறுவதுபோல பாரதியின் வீரத்தை விளக்க உவரின் பாக்களே சாலும். பாரதியார் அடிமை வாழ்வின் கிடந்து உழலும் இற்றைய தமிழரை உன்னி உன்னி கண்காணி உதிர்ந்தார். சிந்தை பெரிதும் நெந்தார். நெந்து புத்தணர்ச்சியைப் பெருக்க எண்ணி,

"வலிமை வலிமை என்ற பாடுவோம்—என்றும்  
வாழும் சுடர்க்குலத்தை நாடுவோம்  
தமிழர் பழமறையைப் பாடுவோம்—என்றும்  
தலைமை பெருமை புகழ் கூடுவோம்!"

அன்பே உருக்கொண்டு எழுந்த அறிஞர் வழித்தோன்றிய தமிழர்! பாரதியாரது வீரமொழிகள் உணது உள் எத்தில் உணது முன்னோர்கள் எத்தகைய கவிஞர்—எத்தகைய ஞானிகள் என்பதை நினைவுட்டவில்லையார்! தமிழர்! உணது உள்ளத்தினின்றும் எழுந்த உயரிய வீரம் கேவலப் பண்புவாய்ந்த புரட்சிவழியில் உண்ணைச் செலுத்திவிடாமல் எத்தகைய கொடிய சோதனைகளிலும் மன உறுதி குலைவாது சத்தியாக்கிரகத்தில் உண்ணை பண்படுத்துவதாகும்.

"சத்தி வில் வான் காணைகள் எறி  
சந்தன் குலாயுதங்கள்  
பித்தர்கள் சங்களுக்கே—வெரு  
பெப்புடை ஆபதங்கள்;  
சத்தியம் சகை அநன்—பத்தி  
சான்றமனப் பெரியோர்  
கீத்தியமண உயர்—ஆகம்  
நேர்படையே கொள்ளுவோர்!"

என்று பாரதியாரது வீரமொழிகள் அவரின் வீரலட்சணத்தை உணர்த்துகிறது. இதனால் இவரின் வீரத்தைப் பிறருக்கு அவ்வீரத்தன்மையை உணரும் வீரத்தையும் என்னென்பது.

வாசகர்களே! நம்முன்னோர்கள் தேடிவைத்த அருள் செல்வங்களை இழந்துவிட்டீர். முன்னரே பல கொடி இழந்தீர். இன்னும் இழக்கின்றீர். உண்மை அறிவுபெற்ற ஒருவரின் உண்மை மகன், பண்டை நாட்களில் உண்

தத்துவாதொண் ணுற்றமவர் தாமய்வாழ் இந்நாட்டைப்பித்தன்நான் என்னும் பித்தற்றொழிவ தெந்நாளோ.

மை அறிவு மக்களிடத்து பார்த்திருந்தது. அதன் பயனாக மக்கள் மாண்புகளுள் உயர்ந்தனதாகிய வீரம், சகை, இரக்கம், மலிந்து விளங்கின. நற்போது அடிமையில் நாடு உறங்குகிறது. ஐயோ! பட்டதாரிகளே! நீங்கள் பெற்ற சேர்ப்பட்டம், முகாந்திரப்பட்டம், J. P. பட்டம் ஆகிய இவைகையெல்லாம் என்ன காரணம் சென்றிடு பெற்றீர்கள். உங்கள் நாட்டுக்காக என்ன வீரச்செயல்களைப் புரிந்தீர்கள். ஆ! வெட்கம்! அன்னியனுக்குக் கீழிருந்து அநீதி முறையில் உழைத்த பட்டங்கள் அல்லவே. அடிமைப்பட்டம்! போலிப்பட்டம்! இற்றை உலகில் தனிப்பெரும் வீரனாய் விளங்கும் தார்தியடிகள் என்ன பட்டம் பெற்றார்? என்ன பட்டம் அளிக்கப் போகும்? கூறுங்கள்! நீங்கள் அன்னியர்களுக்குக் கீழே இருந்தும் அவ் அன்னியர் தம் தாய்காட்டிற்கும் தாய் மொழிக்குமாக எவ்வளவு நீர வீரச் செயல்களைப் புரிந்தார்கள்; புரிகிறார்கள்; புரியப்போகிறார்கள்; என்பதை அறிந்தும் வாழாவிருந்தல் பாதகத்திலும் பாதகமாகும்.

இற்றைய அறிஞர்களே! நம் நாட்டு வரலாற்றையும், நம் நாட்டு மொழி நூல்களையும், நம் நாட்டுச் சமயத்தையும் கற்காது, பிறநாட்டு வரலாறுகளையும் பிற மொழி இலக்கியங்களையும் விரும்பும் புண்மைதானென்ன! தமிழ் நாட்டைப்பற்றியும் தமிழ் நூல்களைப்பற்றியும் நீனைக்கும், போதெல்லாம் அருவருப்பும் வெட்கமும் அடைகின்றீர். பிற நாடுகளைப்பற்றியும் பிறமொழிகளைப்பற்றியும் உன்னும் போதெல்லாம் உவகையும், விம்மிதமும் கொள்ளுகின்றீர்கள். இக்கல்வி உண்மைக் கல்வியா? ஆ! போலித் கல்வி! அடிமைக்கல்வி! வயிற்றுக்கல்வி! சோற்றுக்கல்வி! ஆ! தமிழ்நாடு முழுவதும் கொலைகளும், எங்கும் இருள் எங்கும் கக்குரல்! இறைவா! இத்தன்ப இருளிலிருந்து இன்ப ஒளி பெற நாள் என்னுளே! அறிவேயும்! ஆ! அப்பர் சுந்தரர் ஆகிய இவைகளைக் கொலை செய்தீர்! வள்ளுவர், கம்பர், ஜனவை ஆகிய புலவர்களில் அம்பு பல தொடுக்கிறீர்கள்! பரதன், இராமன், விபீஷணன், ஆகிய இராச வீரர்களைச் செந்தியில் இட்டு சுடுகின்றீர்! வாசகர்களே கூறுங்கள்! நாங்கள் போலி நாகரீகத்தையும் போலிக் கல்வியையும், போலி அறத்தையும், போலி நட்பையும், போலிப் பட்டங்களையும் கைவிட்டோம், இனி உண்மை அன்பை, உண்மை அருளை, உண்மை நட்பை, உண்மை அறத்தை கைப்பிடித்தோம்! அச்சமில்லை இனி அச்சமில்லை! எனது வீரப்பறை அறமயின்! எம் பணியை, நாட்டுப்பணி! மொழிப்பணி! சமயப்பணி! எனது பேரீரைச்சல் இடமின்! வீரகாட்டில் பிறந்து; வீரத்தில் வளர்ந்த; வீரமக்களே வாயின்! வந்து அடிமைபிறகிடக்கும் அடியேங்களை

“ஐய முண்டு பயமில்லை மனமே!—இந்த ஐயம்மத்திலே விடுதலை உண்டு; கிலை உண்டு ஐய முண்டு பயமில்லை மனமே”

என்று வீர உரை கூறி கிருந்தீர்! ஆகையால் தமிழா! தாய்க்கடன் ஆற்றமின்! தந்தை சொற் பேணு

வடனென்றி நாடின் உணர்ந்ததும அதை விட்டற்றிலேன், நானென்ற பாயிதலை நானுநான் எங்காளோ.

## கரும்பு போதுமா?

முரளி

சுட்டைப்பை நிறைய—கரும்பு  
சீனு கொண்டு வந்தான்;  
நொட்டை யிட்டபடி—கோபாலன்  
நெளிந்து பின் தொடர்ந்தான்;  
“முட்டாப்பயலே நீ—அவன் பின்  
ஓடப்பயம் பிடிக்காதே.  
கட்டாயம் உதைப்பான்—சீனு” என்று  
கண்ணன் சொல்லிவிட்டான்.

குட்டிப்பயல் கண்ணன்—வார்த்தையை  
கொடு கேட்பாரிடு?  
“முட்டாமதியோ நான்!”—என்று சொல்லி  
விட்டான் தன் உதைதான்.  
குட்டிக் கண்ணன் முகம்—சிவந்து  
கொஞ்சம் அழுது விட்டான்.  
மட்டி கோபாலன்—சீனு பின்னால்  
மயக்கிப் போகலானான்.  
கரும்புத் துண்டுகளை—சீனுவும்  
கடித்ததுத் தின்ம கொண்டே  
திருமயிற் பார்த்த விட்டான்;—கோபாலன்  
திருட்டுப் பார்ப்பையுடன்  
“கரும்பு நெக்கோ!”—என்று  
கேட்டான் பல்லிளித்து.  
“நிரம்பத்தா ரேண்டா—கோபாலா  
நெருக்கிவா” என்றான்.

நீட்டிய கையுளே—கோபாலன்  
நின்று கொண்டிருந்தான்;  
“சிட்டி” யடித்துவிட்டான்—பின்னிடுத்து  
கின்சுப்பயல் கண்ணன்  
காட்டிய கைகிளினை—சீனுவும்  
கரும்புச் சக்கைகளைத்  
“நிட்டியே” விட்டானே!—தனது  
திருவாயி லிருந்து.

—‘ஹமநாஜ்’

மின்! மகன்கடன் ஆற்றமின்! குருமொழி பேணுமின்!  
உண்மை உயர்வே காணுமின்! கர்ணுமின்!!

‘வந்தேமாதரம்’

கல்முனை விடுமுறைக் கழக உபநிர்வாகம்—3

## “இலக்கியங் கற்றலும் இலக்கியச் சுவையி லீடுபடலும்”

மட்டக்களப்புத் தேசபுத்தி ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தின் முன்னிலையிலே ஸ்ரீமத் கவாயி விபுலானந்தர் அவர்கள் கூறிய விரிவுரை.

பார்த்துபட்ட தமிழிலக்கியம் என்னும் பரவையினுள்ளே சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்த நல்லியற்புலவர் வகுத்தமைத்த பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்பனவும், பின்னரொழுத்த சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, நீலகேசி என்பனவும், கொங்குவெண்மாக்கதையும் மூவர் தமிழும், திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தமும், பெரியபுராணம், இராமாவதாரம்; கந்தபுராணம், வில்லிபாரதம் என்பனவும், திருவிளையாடல்புராணமிரண்டும், ஆரியப்பப்புவலர் பாசுவதமும், காசிகாண்டமும், கடைத்தமும், இரகுவம்சமும், தேம்பாவணியும், சீரூபுராணமும், இரகுவணிய யாத்திரிகமும், சிறுபிரபந்தங்களை நின்றவற்றிள்ளே ருமாசூருபாரும், சிவப்பிரசாசாரும், மீனாக்ஷிசந்தாரும், சப்பிரமணிய பாரதியாரும் வகுத்தமைத்தனவும் தமிழமாணவராலே பரிலப்பட்டு வருகின்றன. இவையாவும் செய்யுண்படை இலக்கியங்கள். உரைநடை இலக்கியங்கள் தமிழில் அருநகர்ப்பன; நக்கிரைக்கண்ட களையிலுரையும், பரிமேலழகியாரீந்த திருவள்ளுவநூலையும், நச்சினுக்கிளியுருவந்தழித்த சிந்தாமணி உரையும், அடியார்க்கு நல்லார் வழங்கிய சிலப்பதிகாரவுரையும், பெரியவாச்சனர் பிள்ளை யுதவிய பிரபந்தவுரையும், ஆறுமுகசுவலர் அன்பிடுடையுரிய பெரியபுராணவுசனம், திருவிளையாடல்புராண வசனம் என்பனவும், இந்நாளிலே தமிழுக்கு வாய்ப்பாகித் தென்றிசைக்கலைச் செல்வர், பெரும்பேராசிரியர் எழுத்தறிவுபுலவர், என உலகுபுகழ் நீடுநின்று தமிழ்த் தொண்டாற்றுவரும் சீயிநாதனாரளித்த மீனாக்ஷிசந்தாரர் சரிதம், உதயணன் கதை, பெளத்ததம் சங்கம் என்பனவும் சிந்தாமணி சிலப்பதிகார மணிமேகலைக்கதைச் சருக்கங்கனும் உரைநடையிலக்கியங்களாக நிலவுகின்றன.

இலக்கியம் இவையெனக் கண்டாம். இனி இலக்கியச் சுவையாவது யாது? அச்சுவையினைப் படுவதற்கு வேண்டிய மனப்பழக்கம் யாது? இலக்கியங்கற்றற்கு இயைந்த கருவிகள் யாவை? என்றின்றனோரன்ன வினாக்களுக்குச் செல்லாம் விடையிறுத்தல் வேண்டும். கற்றவரால் ஆசிரியர் கழகத்தின் முன்னிலையிலேயே குறைமொழியுரைப்பினும் சார்புநலம் பற்றி நிறைமொழியாகக் கொள்ளப்படுமென்னுந் துணிவினோடு ஒருசில கூறத்துணிந்தேன. ஆசிரியத் தொழிலுக்கு மனதாற்பயிற்சி இன்றியமையாத சாதனமாகுமன்றோ? ஆதலினாலே முதற்கண் மனதாலுருமுடிச் சென்று அவர் அறிதிற்கண்டுணர்ந்த ஒரு சில முடிபுகளைப் பெறுதல் இன்றியமைய

யாததாயிற்று. மனமானது வெளிப்பட்டுத் தென்று மிடத்த அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்பட்டு நிற்குமென்பது மனதாலார் கண்ட முடிபு. அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் என்னும் முத்திறச் செயலும் தெளிவு, இனிமை, உறுதி என்னும் குணங்களை அவாசி நிற்பன். இவை முறையே உண்மை அழகு, நன்மையென்னுந் குணிகளைச் சார்வன்.

உண்மை யுணர்த்தும் மூல்கள்:— பூதபொளதிக விஞ்ஞன நூல்களும், தருக்கநியாயநத்துவ நூல்களும்; அழகு உணர்த்துவ, இசையோவிய நூல்கள்; நன்மை யுணர்த்துவ; அறநூல்கள். உண்மை, அழகு நன்மையாகிய அனைத்தும் உணர்த்துவ, நல்லிசைப்புலவரளித்த இலக்கிய நூல்கள்; இவை செய்யுள் எனப்படும்.

எனைய கலைத்துறைகள் உள்ளத்தின் ஒவ்வொரு திறத்தினைப்பற்றி நிற்கச் செய்யுள் மாத்திரம் உள்ளம் முழுவதையும் பற்றி நிற்கும்; அதலினாலே மதிப்பிடற்கரியதொரு நிறைவினையும் மலர்ச்சியையும் உள்ளத்திற்கு அளிக்கும். இந்நலத்தின் நல்லியற்புலவர் செய்யுளில் வைத்துக் காட்டுதல் மேற்கொள்வாம்; பல்பல இலக்கியநூலினுட் புகுதற்குப்போது, காணுதலினாலே, வில்லிபாரதம் ஒன்றினையே எடுத்துக் கொள்வாம்.

பார்த்துத்திற்குக் காப்பியத்தலைவர் யாவன்? கண்ண பிரான் என்பாரும், அருச்சுனன் என்பாரும், உதிட்டிரன் என்பாரும், சயோதனன் என்பாரும் தம்முள்ளே முரணி நிற்க சண்டுக்குறிப்பிட்ட அனைவரையுந் தனது அன்பினுற் பிணித்த அங்கர்கோனாகிய கன்னன் காப்பியத்தலைவரானென்பாரது கூற்று வலிமைபுற்று நிற்கின்றது.

“பெண்மைக் கிரதி யெனவந்த பெண்ணு ரமுதே பேருலகிலுண்மைக் கிவனே வலிக்கிவனே யறவுக்கிவனே யுணர்ச்சிவனே தின்மைக் கிவனே செறிக்கிவனே தேசக்கிவனே சிலைக்கிவனே வண்மைக்கிவனே கன்னனெனும் கண்டாய்மற்றிவனே”

எனத் திரௌபதியின் செவிலித்தாயார் கூற்றாகக் கவி கூறுகின்றார்.

“எத்தலங்களினு மீகையாலோகை வாகையா லெதிரிளா சீரன்” ஈசாயுதத்தின் மறுகாறு மேவாது பார்த்தனது சரமாரிக் கிலக்காகி நின்ற வெல்லியிலே, முதல்வகுதிய கண்ணபிரான் வஞ்சுவேதியன் வடிவங்கொண்டு வந்து “வறுமையால் வாடினென் இக்கணத்து எனக்கு இயைந்த தொன்று அளிப்பா” யென இரந்துகின்றான்.

“என்றுகொண்ட தந்த வந்தன னுரைப்ப விருசெவிக்க் கமுதெனக் கேட்டு வென்றிகொள் விதயன் விசயவெங்க கண்ணால் மெய்தனார் திராதமில் விழுமேவான் கன்றென கதைத்துத் தாத்தகு பொருளை கவில்கென நான்மறையவனும் ஒன்றிய புகின் புண்ணிய மனைத்தும் உதவுகென் நறுமுள மகிழ்த்தான்.”

“ஆலியோ நிலையி லெவ்கிய தியாக்கை அதத்தோ புறந்தோ வறியேன் பாலியேன் வேண்டும் பொருளெனா கயக்கும் பக்குவத் தன்னிலவ் திலையால்,

வேலையிலா வேதன் கீதத்திந்தா சாலுடல், யாலை வியாபார மயக்கொழிவ தெற்காளோ.

நூலிலா தியான்செய் புண்ணிய மனைத்தும்  
உதவினென் கொண்கள் யனக்குப்  
பூவிலவா முயனுந் தகல நென்றூர்  
புண்ணிய மிதனிணுழ் பெரிதோ "

"என்னமுன் மொழிந்து காக்குவித் திறைஞ்சு  
இறைஞ்சலர்க் கெழிலியே நனையான்  
கண்ணின புவகைக் கருத்தினு ளுருக்கிக்  
கைப்புன லுடன்தரு சென்ன  
அன்னவ, னிதயத் தம்பின்வாயம்பா  
யளித்தலு மங்கையா லேற்றன்  
முன்னமோ ரவணன் செங்கைநீ சேற்று  
முடிவு சுமுமுடன் கவர்ந்தோன்"

குருக்கேத்திரப் போர்க்களத்திலே போர்தொடங்கிய பதினேழா நாள் என்று நடந்த இத்தொடங்கக் காட்சியை அக்கக்கண்ணால் நோக்குவீரமாக. பொழுது மேற்றிஞ்சு யிலே இரண்டு வீற்றிடை உயரத்திலே நிற்கிறது. சூரியனது பொன்போன்ற கிரணங்கள் புகல்வனது ஆகத்தினை மெல்லெனத்தமுவி நிற்கின்றன. அருக்கனனது ஆயிரம் அம்புகள் துளைத்த துளைகளினின்றும் பாய்கின்ற செங்குருதி சூரியகுமாரசனது உடலத்திலே ஆயிரம் கிரணங்கள் போலத் திகழுகின்றது. இருபெருவீரர்களது ரத்தத்திற் பூட்டியும் குதிரைகளும் செயலற்று நிற்கின்றன. கண்ணிரான் விசயனைச் 'செருவொழுதி' யெனக் கையமர்த்திக் கண்ணினோக்கி வருகின்றான். வேதியன் வடிவமாகவந்த கண்ணிரான் இரத்தமும் கன்னன் இதயத்திற் பாய்ந்துகிடந்த அம்பினை வாக்கி அங்குப் பாய்ந்த செந்நீரே ஶீராகத் தான்புரிந்த புண்ணியமனைத்தினைபுற்தானஞ் செய்கின்றான். பெற்ற கண்ணிரானுகிய வேதியன் வேண்டிய வரக்கேள் என்கின்றான். இதுகேட்ட கன்னன்,

"இல்லையென் நிரப்போர்க் கில்லையென் துறையா  
வீதயநீ அளித்தருள்"

என்கின்றான். கருணை வள்ளலாகிய கண்ணிரான் உளமுருகிக் கண்களினின்று சொரிந்த நீரினாலே கன்னனை நீராட்டித் தனது தெய்வவடிவோடு அவனை கண்குறிக்கக் காட்சியளிக்கின்றான்.

"சமாமா முனையிற் நனஞ்சயன் கீணயாந்  
சாய்த்தயிர் வீடவுஞ் செக்கண்"  
அமலகா ரணனைக் காணவும் பெற்றேன்"

எனக்கூறிக் கன்னன் அகமகிழ்கின்றான். பின்னுமவன் கண்ணிரானை நோக்கி,

"தருமன்மகன் முதலான அரியகாதற்  
றம்பியரோட மர்மலைத்த தமகணைன்மைச்  
செருவிலென தயிரினய தோழற்காகச்  
செஞ்சோற்றுக் கடன்கழித்தேன் தேவர்கோவுக்  
குரைபெறகற் கைசமுக்குண் டலமுநீத்தேன்  
உற்றபெரு கல்வினைப்பே துணைக்கேதத்தேன்  
மருதிடைமுன் நவழ்த்தருளுஞ் செக்கண்மாலே  
மாதவத்தா லொருதயியன் வாழ்த்தவாறே"

எனக் கூறுகின்றான். இவ்வெல்லையிலே தாயாகிய சூத்திரி தேவி போர்க்களத்தினையடைந்து இறந்துபடுகின்ற கன்னனை மழ்புறத்தமுவி,

அழ்ந்து கீணக்கின் அரோசிகமாம் இவ்வுடசில், வாழ்ந்து பெறும்பெற்றை மகிக்குறள் எஃகாரீனா.

"ஓரைஞ்சு பேருளரா வறந்த வாச  
உதிட்டமரனு தியருகக் கொடியோ ளாதி  
வீரைஞ்சு பதின்மருநர் தம்பிமார்சன்  
இக்கிசைக் ளறித்தடைவே யேவல் செய்யப்  
பாரஞ்சு மொருருடைக்கீழ் கீயே, யாளும்  
பதமடைத்தும் விதிவலியாந் பயன்பெறாமற்  
காரஞ்சு காதலத்தா ய்த்தோ வத்தோ  
கடவுளர்தம் மாயையினுற் சழிவுற்றயே"

எனக்கூறி அமுதாற்றுகின்றான். இத்தகையதோர் காட்சியினை ஶோமர் எழுதியவீரகாவியங்களிலும் காண்டல் அரிது. மனமெனும் இத்திரமாநூலத் தேரிலேறிக்காலவெல்லையையும் தேசவெல்லையையும் கடந்து தீர்த்தயாத்திரைபுரியும் அருச்சுனன் என்னும் தவசிபுடனே பாண்டிநாட்டின் தலைககராகிய மதுரைக் கணித்தாயுள்ள ஒரு பூஞ்சோலையை அடைவொமாக.

"சூன்றிலிள வாடைவரும் பொழுதெல்லா  
மலர்ந்ததிருக் கொன்றை காரற்  
தென்றல்வரும் பொழுதெல்லாற் செழுஞ்சாத்தின்  
மணகாமுஞ் செவ்வீதி"

பலப்பலவாக அமைந்த மதுரைமக்கரினைக் காக்கும் பாண்டியமன்னன் மகள்,

"சோதியரிச் சிலப்பாற்றத் துணைநெடுங்கண்  
செவியாப்பத் தொடித்தோன் வீசி  
ஆதியர விக்கை யென"

வினையாடற்கு அங்கு வருகின்றான். அவளது,

"பச்சென்ற திருமுசமுஞ் சேய்தழுமு

வெண்ணகையம் பார்வையென்னு  
கச்சம்பு மமுதாற கவிற்றுகின்ற மடமொழியு காணும்புணும்  
கச்சிண்கடைக்காத கணதனமு தண்ணிடையம்"

பார்த்தனது மனத்தினைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன.

"வண்டானத் திரித்தெத்த வரிவண்டி  
னிளம்பாட மயில்க ளாடத்  
தண்டார்மெய்க் கிணிக்கட்டஞ் சான்றோர்க்  
குரைபயிற்றதி சயிழ்கண் மூன்றாம்  
கொண்டாடி விளம்புலவக் குமாந்தலைசாய்த்  
துளமுருகுக் சூன்றிணக்கட்  
கண்டாளக் குமாணத்தல் தொடிக்கயலைப்  
புறந்தாணுக் கண்ணிஞ்சு"

"செத்திருவை யினையாளுத் திருமலை  
யினையாணுஞ் சிந்தையென்றாய்  
வத்திருவர் விவோனாளுத் தடையின்றி  
யறவாடி மகிழ்ச்சி கூர்த்து  
வெத்தருவ மிழ்த்தமதன் மீளவும்வக்  
கிரதிபுடன் மேவமபோற்  
கத்தருவ முறைமையினுற் கடவுளார்த்துக்  
கிடையாத காமத் துய்த்தார"

அக்ககூறிக் கழிந்தபின்னர் அரசன் தனது புகல்சீபது சூறிப்பினையறிந்து மணவினைக்கு வேண்டிய புரிந்தான்.

(கொடரும்)

## நரிக்கு வந்த ஆத்திரம்!

[வ. ௫]

வேப்பமரத்து நிழலில், மூக்குக் கண்ணாடியை உயர்த்திவிட்டுக்கொண்டு, நரி அன்றைய தினசரியைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தது. “செவ்வியல் நெருப்பாய் எளிகிறதே” என்று கூறிக்கொண்டு கரடி அங்கே வந்தது. “ஆமாம்; தாங்கமுடியவில்லை; இந்த வேப்பமர நிழலில் கொஞ்சம் சுகமாயிருக்கிறது” என்றது நரி. கரடி, “மனுஷர்களேப்போல நாமும் நுவரெலிக்கோ, நீலகிரிக்கோ மூட்டை கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டால் தேவலைபோலிருக்கீ” என்றது.

‘மனுஷர்கள்’ என்றது நரிக்கு ஆத்திரம் பொறுத்துக்கொண்டு வந்தது. “இனிமேல் மனுஷர், மனுஷர் என்று அந்த மடையன்சரின் பேச்சை என் முன் சொல்லாதேயுங்காணும்” என்றது.

கரடி: ஏன் எதற்காக?

“எதற்காகவா, இந்தப்பத்திரிகையில் என்ன போட்டிருக்குப் பாரும்” என்று பத்திரிகையை நரி கரடியின் முன் எறிந்தது.

கரடி: எனக்குக் கொஞ்சம் கண்புகைச்சல், என்ன போட்டிருக்கிறது சொல்லும்.

“அறப் பயல்கள் காணும், அறப் பயல்கள்! நீதி-தர்மம் என்ற சொற்களே அவர்களின் அசாதியில் இல்லைப்போலிருக்கிறது. ‘படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது சிவன் கோவில்’, ‘இஸ்லாமின் இடச்சர்’ என்ற பட்டத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் முனோலினி, அவுபேனியா, என்ற இடத்தை ஆசுமணம் செய்துவிட்டானும், சமீகத்தனை பிரமாணமுள்ள அந்த இடத்தை, ‘பகீட்படே’ பட்டாளங்கள், ஆபுதங்கள் எல்லாம் கொண்டு சென்று, ஜனங்களைக் கொன்று இரத்தவேள்வதில் மிகக் கடி செய்த பிடித்தானுமே!”

“என்ன முனோலினி மாமாவா?”

“ஓம், மாமா, ‘சிமா’ என்றெல்லாம் சோலி, நமது குலத்துக்கே அவமானம் வைக்காதேயும். ‘போர்கிரிசன்’ என்று சொல்லும், பாவம்! முன்றநளரின் முன் பிரசவித்திருந்த அல்பேனியா ராணி, குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு 14 மணித்தியாலம் நடந்து நாட்டைவிட்டுச் சென்றாராமே. என்ன அநியாயம், மனுஷராம்! மனுஷர்!”

ஹிட்லர் பூச்சாண்டி காட்டித் தேசங்களைப் பிடிக்கிறாரென்று முனோலினியும் பிடிக்கவா. எவ்வளவு உயிர்ச்சேதம்! சண்டையாம், சண்டை! செத்த பாய்பையடிக்கிற சண்டை! ‘கடவுளே!’ என்றிருக்கிற ஜனங்களை நாசமாக்குகிறது. முன்காலத்தில் இப்படியா நடந்தது. போரில் மயிர் குலைந்தவையே தொடமாட்டார்களாம்.

“ஆஹ, மனியம் பார்ப்புண மாக்களும் பெண்டிருப் பிணியுடையீரும் பேணித் தென்புல வாழ்நர் கருங்கட னிறக்கும் பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ தீரும் எம்மப்பு சடிவீதும் மும்மான் சேர்மினென்று”

அறத்தின் வழியே போர் செய்வார்கள். இப்பவே என்றால்.....சிவசிவ.....(நரி தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிறது.)

கரடி: அதெல்லாம் முற்காலம்; நாகரீகம் வளர்ந்தகாலமல்லவா இது?

“ஆமாம்; ஜனங்களின்மீது ‘படர், படர்’ என்று குண்டுகளை விசி நாசமாக்குகிற நாகரீகந்தானிது. வலிமை குறைந்த இராச்சியம் ஏங்கேயிருக்கிற தென்று அரங்குகிறது. பின் படைகளைக் கொண்டுபோய் அதன் நுகில் வைத்துக்கொண்டு சண்டை செய்யத் தொடங்குகிறது. அந்தச் சிறிய இராச்சியங்களெல்லாம் இன்னொரு இராச்சியத்தை ‘அபயம்’ என்று கட்டிக்கொள்ளுகிறது. அதுவும், “நீ பயப்படாதே அப்படியெல்லாம்” நான் விடமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு, சண்டைக்குப் புறப்பட்ட இராச்சியத்திற்கு, “இந்தா, நீயெல்லாம் இப்படிச் சண்டை செய்தால் என் கச்சத்தை இழுத்துக்கட்டிக்கொள்ளுவேன்; தெரியுமா?” என்று சொல்லுகிறது. “எங்கே இவர் கச்சங்கட்டுகிறாரோ பார்ப்போம்” என்று அது சிறிய இராச்சியத்தைச் சுண்டித்தொடங்குகிறது. உடனடி “ஐயோ! சுண்டுக்கிறீளே!”, என்று இறுகக் கட்டிக்கொள்ளுகிறது. “நான் சொன்னதை நினைச்சுக்கோ. நீ சுண்டுக்கொண்டீயாமே! நான் கட்டாயமாகவே கச்சத்தைக் கட்டிக்கொள்வேன் ‘தெரியுமா?’” என்று பயமுறுத்துகிறது. அது இன்னும் கொஞ்சம் கூடவே சுண்டுவது. அழுகிறது, பின்னும், “இதோ கச்சத்தைக் கட்டப்போகிறேன்” என்பது. இப்படியே, நறவில் அபயமடைந்த இராச்சியம், ‘கபரீகர்’மாய்க்கிறும் அபயம் தருவேன் என்ற இராச்சியமும் ‘கபரீகர்’மாவது நியாய்தான், என்னும். இதுதான் நாகரீகம். நீதி தர்மம்!!!.....

நரிக்கு வரலாகக் கோபம் மூண்டுகொண்டுவந்தது “பேசப்போனால் இன்னும் பேசலாம். அந்தப்போக்கிரி சளுடைய நியாயத்தை நம்புகேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தது. “அப்பாடா புழுக்கமா, புழுக்கம்! இந்த வெயிலுக்குக் கட்டாயம் பெருமழை பெய்யும் போலிருக்கே” என்று சொல்லிக் கொண்டு கரடியும் புறப்பட்டது.

## தருமாவளவன்

1989-ம் ஆண்டு என்ஃப்டட்டசரிதை தாஜாபத்திராகுப்புக்கு இலங்கிய பாடமாக கைச்செய்யப்பட்டது.

நிலை சதம் 50

தலைச்சுமி பத்திரிகை, கன்னடம்

புயல்சேசு ருன பூசுசூப்பி பாசெனும், இயல்வாயத்தன் இலங்கியைப்ப தெந்நாளோ.



## ஸ்நானம் செய்வோர்க்கும் பத்து விதிகள்

## ஏழைப் பெண் கண்ணீர்

(திருநாணம்)

1 சாப்பிட்ட இரண்டு மணிநேரத்திற்குள் தலை முழுக்கக் கூடாது. [உன் அவயவங்களில் ஜீரணத்திற்காக வேண்டிய இரத்தம் வேறு வழியாற் போய்விடும்.]

2 குறைந்தது வாரத்திற்கு மூன்று முறை, தேக சத்திக்காக ஸோப் தேய்த்துக் கொண்டு உஷ்ண ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும்.

3 அதிக வெப்பமான ஸ்நானம் வைத்தியர் அனுமதியும் மேற்பார்வையுமின்றி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

4. சர்மம், இயற்கையில் உலர்ந்திருந்து சுளுவில் அழற்சி கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்தால், மிருதுவான ஸோப்பை உபயோகி. [அதிக வெப்பமான ஜலத்தையும் உபயோகியாதே. தேகத்திற்கு லேசாய் பவுடர் ஒத்திக் கொள். அல்லது ஸ்நானம் ஆனவுடன் சமனப்படுத்தும் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்.]

5. வயோதிகர்களுக்கு அதிக ஸ்நானம் தேவையில்லை. [சிதோஷ்ண ஸ்திதியைக் கவனிச்சு வேண்டும்.]

6 சமனமான ஸ்நானங்களை இரவிலே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

7. குளிர்ந்த நீர் ஸ்நானம் உஷ்ணமான ஆறையில் சிக்கிரம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். [இதற்குப் பலன் சரியாக விருந்தால்தான் அதைத் தினம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சரியான பயன யாதென்றால், சர்மம் உஷ்ணமாயும் பளபளவென்றும் இருக்கவேண்டும். ஆளுக்கும் ஆரோக்கியமும், உற்சாகமும் காணப்படும்.]

8. கோடைகாலத்தில் அடிக்கடி ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும். [அப்போது தான கோளங்கள் சுறு சுறுப்பாயிருக்கும். சர்மத்தின் மூலமாய் அதிகமாகக் கழிவிடைகள் வெளியாகும்.]

9. காற்று ஸ்நானம் உற்சாகத்தைக்கொடுக்கும். [சர்மத்தின் உஷ்ணத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு இது உதவும்.]

10 தனித்தனி ஒவ்வொருவரும் ப்ளானல்களும் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். [அடிக்கடி அவற்றை மாற்றவேண்டும்.]

தெருப் புழுதியிலே—நாளும்  
திரிந்து கொண்டிருந்தான்  
பாயற்ற மண்ணிலே—தா  
படுத்துக் கொண்டிருந்தான் ... (1)

நாக். குடிசைக் காற்று—உடம்புக்கு  
ஒத்துக் கொள்ளவில்லை  
ஏழைக் கிரங்காதோ—தேய்வம்  
இரக்கம் காட்டாதோ? ... (2)

பாலென்று கேட்கிறான்—மகள்  
பசியென்று துடிக்கின்றான்  
காய்ச்சல் வெறியிலே—இளிப்பு  
கற்கண்டு கேட்கிறான், ... (3)

கஞ்சிக்கு உப்பில்லையே—நான்  
கற்கண்டுக் கெஞ்சு போஷென்?  
பாழும் விதிதான்—வந்து  
படுத்து கின்றதுவோ? ... (4)

பொழுது போகிறதே—இன்னும்  
புருஷனைக் காணேமே  
வண்டி யிருத்த காசு—வழியில்  
வீணாய் போகாமல், ... (5)

கள்ளுக்குப் போகாமல்—பாழும்  
கஞ்சாவிற செல்லாமல்  
கணவனைக் காத்துவிடு—நாயே  
கண்மணி பிழைத்திருவான், ... (6)

—ஹிந்துவந்தான்

## விசாகப்பெருமானையரவர்கள் இயற்றிய

## அணியிலக்கணம்

(திருத்தமான பதப்பு)

விலை சதம் 35.

யாழ்ப்பணம்-மயிலிட்டிசெற்கு "தீநாமகந்தியை" தரிவிருக்கும் நா. பொன்னையா என்பவரால், சுன்னாகம் 'தகியாட்டமயி' ஊன் தீநாமக் அரிசியந்திரசாலியில் 1939-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 28 உ ரூயிற்றக்கிழமை அச்சிடுவிக்கப்பெற்ற வெளியிடப்பட்டது